

RETTENS DOM (Tredje Afdeling)

27. juni 2000 *

I de forenede sager T-172/98, T-175/98, T-176/98 og T-177/98,

Salamander AG, Kornwestheim (Tyskland), ved advokat O.W. Brouwer, Amsterdam og Bruxelles, og advokat F.P. Louis, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat M. Loesch, 11, rue Goethe,

Una Film »City Revue« GmbH, Wien (Østrig), ved advokat R. Borgelt, Düsseldorf, bistået af professor ved Bambergs universitet, M. Dausen, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokaterne Reding og Felten, 2, rue Jean-Pierre Brasseur,

Alma Media Group Advertising SA & Co. Partnership,

Panel Two and Four Advertising SA,

Rythmos Outdoor Advertising SA,

Media Center Advertising SA,

alle med hjemsted i Athen (Grækenland), ved advokaterne H. Papaconstantinou, Athen, É. Morgan de Rivery, Paris, og J. Derenne, Paris og Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat A. Schmitt, 7, Val Sainte-Croix,

Zino Davidoff SA, Fribourg (Schweiz),

og

Davidoff & Cie SA, Genève (Schweiz),

* Processprog: engelsk og tysk.

ved advokat R. Wägenbaur, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokaterne Arendt og Medernach, 8-10, rue Mathias Hardt,

sagsøgere,

støttet af

Markenverband eV, Wiesbaden (Tyskland), ved advokat K. Bauer, Köln, bistået af professor ved Bambergs universitet, M. Dausen, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat M. Loesch, 11, rue Goethe,

og

Manifattura Lane Gaetano Marzotto & Figli SpA, Valdagno (Italien), ved advokat L. Magrone Furlotti, Rom, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat A. Schmitt, 7, Val Sainte-Croix,

intervenienter i sag T-172/98,

og

Lancaster BV, Amsterdam (Nederlandene), ved advokat R. Wägenbaur, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokaterne Arendt og Medernach, 8-10, rue Mathias Hardt,

intervenient i sag T-177/98,

mod

Europa-Parlamentet ved kontorchef C. Pennera, Den Juridiske Tjeneste, samt i sagerne T-172/98 og T-176/98 ved M. Moore, og i sagerne T-175/98 og T-177/98

ved M. Berger, Den Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg på Europa-Parlamentets Generalsekretariat, Kirchberg,

og

Rådet for Den Europæiske Union ved direktør R. Gosalbo Bono, Den Juridiske Tjeneste, samt i sag T-172/98 ved A.P. Feeney, og i sagerne T-175/98, T-176/98 og T-177/98 ved S. Marquardt og A.P. Feeney, Den Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos generaldirektør A. Morbilli, Den Europæiske Investeringsbanks Direktorat for Juridiske Anliggender, 100, boulevard Konrad Adenauer,

sagsøgte,

støttet af

Republikken Finland ved juridisk konsulent T. Pynnä, Udenrigsministeriet, og H. Rotkirch, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg på Finlands Ambassade, 2, rue Heinrich Heine,

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber i sagerne T-175/98 og T-177/98 ved U. Wölker og I. Martínez del Peral, og i sagerne T-172/98 og T-176/98 ved I. Martínez del Peral og M. Schotter, Den Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos C. Gómez de la Cruz, Den Juridiske Tjeneste, Wagnercentret, Kirchberg,

Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland ved M. Ewing, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg på Det Forenede Kongeriges Ambassade, 14, boulevard Roosevelt,

og

Den Franske Republik ved kontorchef K. Rispal-Bellanger, Afdelingen for International Økonomisk Ret og Fællesskabsret, og fuldmægtig R. Losli-Surrans, begge Juridisk Tjeneste, Udenrigsministeriet, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg på Frankrigs Ambassade, 8 B, boulevard Joseph II,

intervenienter,

angående en påstand om annullation af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/43/EF af 6. juli 1998 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser om reklame for tobaksvarer og sponsorering til fordel for disse (EFT L 213, s. 9),

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Tredje Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, K. Lenaerts, og dommerne J. Azizi og M. Jaeger,

justitssekretær: H. Jung,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter mundtlig forhandling den 25. november 1999,

afsagt følgende

Dom

Retsforskrifter

- ¹ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/43/EF af 6. juli 1998 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser om reklame for tobaksvarer og sponsorering til fordel for disse (EFT L 213, s. 9, herefter »direktiv 98/43« eller »det anfægtede direktiv«) indeholder bl.a. følgende bestemmelser:

»*Artikel 1*

Dette direktiv har til formål at tilnærme medlemsstaternes love og administrative bestemmelser om reklame for tobaksvarer og sponsorering til fordel for disse.

Artikel 2

I dette direktiv forstås ved:

- 1) 'tobaksvarer': varer, der er bestemt til at ryges, indsnuses, suttes eller tygges, hvis de, også kun delvist, er fremstillet af tobak

- 2) 'reklame': enhver form for kommerciel meddelelse med sigte på at fremme afsætningen af en tobaksvarer eller med dette som en direkte eller indirekte virkning, herunder reklamer, hvori man, uden at tobaksvareren direkte nævnes, forsøger at omgå forbuddet mod tobaksreklamer ved at anvende navne, mærker, symboler eller andre kendetegn for tobaksvarer

- 3) 'sponsorering': ethvert offentligt eller privat bidrag til en aktivitet eller et arrangement med sigte på at fremme afsætningen af en tobaksvarer eller med dette som en direkte eller indirekte virkning

- 4) 'tobaksudsalgssted': ethvert sted, hvor tobaksvarer udbydes til salg.

Artikel 3

1. Enhver form for reklame og sponsorering forbydes inden for Fællesskabet, jf. dog direktiv 89/552/EØF.

2. Stk. 1 er ikke til hinder for, at en medlemsstat kan tillade, at et navn, der allerede anvendes i god tro for både tobaksvarer og andre varer eller tjenesteydelser, der markedsføres eller udbydes af en og samme virksomhed eller af forskellige virksomheder før den 30. juli 1998, anvendes til reklame for de andre varer eller tjenesteydelser.

Dog må dette navn kun anvendes, hvis det fremtræder i en form, hvorved det tydeligt adskiller sig fra navnets udseende på tobaksvareren og uden noget andet kendetegn, der allerede anvendes for en tobaksvarer.

...

Artikel 6

1. Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv senest den 30. juli 2001. De underretter straks Kommissionen herom.

...

Artikel 8

Dette direktiv træder i kraft på dagen for offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.«

Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

- 2 Salamander AG, sagsøgeren i sag T-172/98, er et tysk selskab, som fremstiller sko og støvletter. Selskabet har siden 1978 haft licens fra selskabet R.J.R. Nabisco — som er indehaver af varemærket »Camel« — til at fremstille og sælge sko under varemærket »Camel Boots«. Dette produkt repræsenterer ca. 20% af selskabets årlige omsætning og ca. 30% af dets bruttofortjeneste.

- 3 Una Film »City Revue« GmbH (herefter »Una Film«), sagsøgeren i sag T-175/98, er et østrigsk selskab, som distribuerer reklamefilm til biografer. Ifølge selskabets egne oplysninger er dets eneste ordregiver det østrigske selskab Austria Tabak, som har enerettigheder med hensyn til reklamer for tobaksvarer i Østrig. Sagsøgeren er således den eneste virksomhed, der distribuerer reklamefilm for tobaksvarer til biografer i Østrig.

- 4 Alma Media Group Advertising SA & Co. Partnership, Panel Two and Four Advertising SA, Rythmos Outdoor Advertising SA og Media Center Advertising SA (herefter »selskaberne i Alma Media-koncernen«), sagsøgerne i sag T-176/98, er græske virksomheder, som alle tilhører Alma Media-koncernen, der sælger reklameplads på offentlige steder i tre græske byer, nemlig Athen, Thessaloniki og Kalamaria. De har indgået koncessionsaftaler med myndighederne i disse byer

om installering og vedligeholdelse af reklametavler og offentligt gadeinventar, som på visse betingelser kan anvendes til reklamer, bl.a. i vidt omfang reklamer for tobaksvarer. Virksomhederne oplyser at have en markedsandel på 90% og at være de største virksomheder i Grækenland, der udbyder reklameplads på tavler til dette formål og på gadeinventar; i Grækenland reklameres der hovedsagelig for tobaksvarer på denne måde.

- 5 Zino Davidoff SA og Davidoff & Cie SA (herefter »Davidoff-selskaberne«), sagsøgerne i sag T-177/98, er schweiziske selskaber. Zino Davidoff SA er indehaver af rettigheder, som er knyttet til varemærket »Davidoff« for ikke-tobaksvarer. Som rettighedsindehaver giver selskabet andre virksomheder licens til erhvervsmæssig fremstilling af forskelligartede produkter forsynet med varemærket »Davidoff« og de hertil knyttede varemærker, såsom kosmetik- og lædervarer. Davidoff et Cie SA er indehaver af rettigheder, som er knyttet til varemærket »Davidoff« for tobaksvarer, herunder artikler for rygere (lightere, cigarklippere og humidorer).
- 6 Ved stævninger indleveret til Rettens Justitskontor den 19., 23. og 26. oktober 1998 har Salamander, Una Film, selskaberne i Alma Media-koncernen og Davidoff-selskaberne anlagt en række sager, som er registreret under nr. T-172/98, T-175/98, T-176/98 og T-177/98.
- 7 Davidoff-selskaberne har erklæret at begrænse deres sag til forbuddet mod sponsorering og reklame for varemærker, som inden den 30. juli 1998, datoen for direktivets offentliggørelse, blev anvendt til reklame for ikke-tobaksvarer.
- 8 Ved særskilte dokumenter indleveret til Rettens Justitskontor den 15. december 1998, den 21. december 1998, den 8. januar 1999, den 14. januar 1999 og den

15. januar 1999 har Parlamentet og Rådet i medfør af artikel 114, stk. 1, i Rettens procesreglement rejst en formalitetsindsigelse i de fire sager.

9 Ved dokumenter indleveret den 10. marts 1999, den 6. april 1999 og den 15. april 1999 har Salamander, Una Film, selskaberne i Alma Media-koncernen og Davidoff-selskaberne fremsat deres bemærkninger vedrørende disse indsigelser.

10 Ved skrivelse af 16. december 1998 har Retten anmodet parterne om at fremsætte deres bemærkninger vedrørende en eventuel udsættelse eller henvisning af sagerne til Domstolen under hensyn til, at Forbundsrepublikken Tyskland den 19. oktober 1998 har anlagt et annullationssøgsmål ved Domstolen mod direktiv 98/43 (sag C-376/87). Denne opfordring er blevet efterkommet af Salamander og selskaberne i Alma Media-koncernen (ved skriftlige indlæg indgivet den 7.1.1999), af Parlamentet (ved indlæg indgivet den 5.1.1999 i sag T-172/98 og den 8.1.1999 i sag T-176/98) og af Rådet (ved indlæg indgivet den 8.1.1999 i sagerne T-172/98 og T-176/98), idet bemærkes, at alle parter, bortset fra selskaberne i Alma Media-koncernen, allerede havde taget stilling til dette spørgsmål i en række bilag til stævningerne eller i dokumenterne vedrørende formalitetsindsigelsen.

11 Den 2. marts 1999 har High Court of Justice (Det Forenede Kongerige) forelagt Domstolen en anmodning om præjudiciel afgørelse vedrørende gyldigheden af direktiv 98/43, der er registreret under nr. C-74/99.

12 Ved dokumenter indleveret til Rettens Justitskontor den 4., 17., 19., 23. og 25. marts 1999 har Republikken Finland, Kommissionen, Det Forenede Kongerige og Den Franske Republik anmodet om at måtte intervenere i sagerne T-172/98, T-175/98, T-176/98 og T-177/98 til støtte for Parlamentets og Rådets påstande. Ved kendelser af 2., 5. og 7. juli 1999 har formanden for Rettens Tredje Afdeling efterkommet disse anmodninger.

- 13 Ved dokumenter indleveret til Rettens Justitskontor den 15. april og den 30. maj 1999 har Markenverband eV og Manifattura Lane Gaetano Marzotto & Figli SpA anmodet om at måtte intervenere i sag T-172/98 til støtte for sagsøgeren. Ved kendelser af 7. og 21. juli 1999 har formanden for Rettens Tredje Afdeling efterkommet disse anmodninger.

- 14 Ved dokument indleveret til Rettens Justitskontor den 17. marts 1999 har sammenslutningen International Chamber of Commerce anmodet om at måtte intervenere i sag T-177/98 til støtte for sagsøgernes påstande. Ved kendelse af 7. juli 1999 har formanden for Rettens Tredje Afdeling efterkommet denne anmodning.

- 15 Ved dokument indleveret til Rettens Justitskontor den 18. marts 1999 har Lancaster BV anmodet om at måtte intervenere i sag T-177/98 til støtte for disse sagsøgers påstande. Ved kendelse af 2. juli 1999 har formanden for Rettens Tredje Afdeling efterkommet denne anmodning.

- 16 Retten har anmodet intervenienterne i sagerne T-172/98, T-175/98, T-176/98 og T-177/98 om kun at fremsætte bemærkninger vedrørende formaliteten.

- 17 Den Franske Republik og Det Forenede Kongerige har givet afkald på at afgive interventionsindlæg i de fire sager.

- 18 Manifattura Lane Gaetano Marzotto & Figli har givet afkald på at afgive interventionsindlæg i sag T-172/98.

- 19 Bortset fra Republikken Finland, Det Forenede Kongerige og Manifattura Lane Gaetano Marzotto & Figli har parterne afgivet mundtlige indlæg og besvaret mundtlige spørgsmål fra Retten i retsmøderne, som blev afholdt særskilt i hver enkelt sag den 25. november 1998.
- 20 Efter at have hørt parterne finder Retten, at sagerne T-172/98, T-175/98, T-176/98 og T-177/98 bør forenes i medfør af procesreglementets artikel 50 med henblik på dommen.

Parternes påstande

- 21 Sagsøgerne har, støttet af intervenienterne Markenverband og Lancaster, nedlagt følgende påstande:

— Formalitetsindsigelsen forkastes.

— Direktiv 98/43 annulleres.

— Subsidiært annulleres artikel 3 i direktiv 98/43 i sagerne T-172/98 og T-175/98.

— De sagsøgte tilpligtes at betale sagens omkostninger.

- 22 Sagsøgerne opfordrer endvidere Retten til at erklære sig inkompetent til fordel for Domstolen, for hvilken sag C-376/98 verserer.
- 23 De sagsøgte, støttet af intervenienterne Republikken Finland og Kommissionen, har nedlagt følgende påstande:
- Sagerne afvises.
 - Subsidiært udsættes sagerne, indtil der er afsagt dom i sag C-376/98.
 - Sagsøgerne tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Formaliteten

- 24 Parlamentet og Rådet, støttet af Republikken Finland, Den Franske Republik, Det Forenede Kongerige og Kommissionen, har rejst en formalitetsindsigelse i henhold til procesreglementets artikel 114, stk. 1. De gør gældende, at sagerne må afvises på grund af den anfægtede retsakts karakter, og fordi sagsøgerne hverken er umiddelbart eller individuelt berørt heraf i EF-traktatens artikel 173, stk. 4's forstand (efter ændring nu artikel 230, stk. 4, EF).

Den omstændighed, at sagerne vedrører et direktiv

- 25 Rådet har under henvisning til Rettens kendelse af 20. oktober 1994 i sagen Asocarne mod Rådet (sag T-99/94, Sml. II, s. 871) — som blev appelleret til Domstolen, der forkastede appellen ved kendelse af 23. november 1995 (sag C-10/95 P, Asocarne mod Rådet, Sml. I, s. 4149) — gjort gældende, at det ikke efter traktatens artikel 173, stk. 4, er muligt for borgere at anlægge direkte søgsmål ved Fællesskabets retsinstanser til prøvelse af direktiver. Selv om det i strid med denne artikels ordlyd skulle være muligt at ligestille direktiver med forordninger, således at et søgsmål til prøvelse af en beslutning »udfærdiget i form af« et direktiv kan realitetspåkendes, udgør det omtvistede direktiv hverken nogen »forklædt« beslutning eller indeholder særlige bestemmelser, som har karakter af en individuel beslutning i forhold til sagsøgerne.
- 26 Sagsøgerne anfører under henvisning til Rettens dom af 17. juni 1998 (sag T-135/96, UEAPME mod Rådet, Sml. II, s. 2335, præmis 63), at et annullationssøgsmål anlagt af en fysisk eller juridisk person ikke kan afvises fra realitetsbehandling alene af den grund, at det er rettet mod et direktiv. Salamander tilføjer, at der herved også bør tages hensyn til sagsøgernes hovedargument, som er, at de sagsøgte har foretaget magtoverskridelse med vedtagelsen af direktiv 98/43, da det regulerer et område, der ikke kan gøres til genstand for et direktiv. Antagelsen om, at sagsøgerne er afskåret fra at anfægte den pågældende retsakt, blot fordi den er et direktiv, er derfor uacceptabel. Spørgsmålet om, hvorvidt sagerne kan realitetspåkendes, afhænger udelukkende af, om sagsøgerne skal anses for umiddelbart og individuelt berørt af direktiv 98/43.
- 27 Retten skal vedrørende det anførte bemærke, at traktatens artikel 173, stk. 4, ikke giver borgere ret til at anlægge direkte søgsmål ved Fællesskabets retsinstanser til prøvelse af direktiver.
- 28 Selv om det forudsættes, at det er muligt — i strid med ordlyden af traktatens artikel 173, stk. 4 — at ligestille direktiver med forordninger, således at et søgsmål til prøvelse af en beslutning »udfærdiget i form af« et direktiv kan

realitetspåkendes, må det fremhæves, at det i sagen omtvistede direktiv ikke udgør nogen »forklædt« beslutning og ikke indeholder særlige bestemmelser, som har karakter af en individuel beslutning i forhold til sagsøgerne. Sagsøgerne har i øvrigt ikke gjort gældende, at direktiv 98/43 ikke som sådan opfylder kravene i EF-traktatens artikel 189 (nu artikel 249 EF). Direktivet udgør nemlig reelt en retsanordnende foranstaltning, da det gælder generelt og abstrakt for alle de erhvervsdrivende i medlemsstaterne, som fra den 30. juli 2001 opfylder de heri fastsatte betingelser, og da det for at kunne anvendes internt i medlemsstaterne desuden skal gennemføres i disses nationale ret ved udstedelse af nationale gennemførelsesbestemmelser.

- 29 Endvidere bemærkes, at selv om direktiver i princippet kun forpligter dem, de rettes til, nemlig medlemsstaterne, udgør de normalt en form for indirekte lovgivning eller regelfastsættelse. Domstolen har i øvrigt i flere tilfælde anset et direktiv for en almenyldig retsakt (jf. Domstolens dom af 22.2.1984, sag 70/83, Kloppenburg, Sml. s. 1075, præmis 11, og af 29.6.1993, sag C-298/89, Gibraltar mod Rådet, Sml. I, s. 3605, præmis 16; Domstolens kendelse af 13.7.1988, sag 160/88 R, Fédération européenne de la santé animale m.fl. mod Rådet, Sml. s. 4121, præmis 28, og dommen af 23.11.1995 i sagen Asocarne mod Rådet, præmis 29).
- 30 Under visse omstændigheder kan dog selv en retsanordnende foranstaltning, som gælder for de pågældende erhvervsdrivende i almindelighed, berøre visse af dem umiddelbart og individuelt (jf. Domstolens dom af 17.1.1985, sag 11/82, Piraiki-Patraiki m.fl. mod Kommissionen, Sml. s. 207, præmis 11-32, af 26.6.1990, sag C-152/88, Sofrimport mod Kommissionen, Sml. I, s. 2477, præmis 11, 12 og 13, af 16.5.1991, sag C-358/89, Extramet Industrie mod Rådet, Sml. I, s. 2501, præmis 13-18, og af 18.5.1994, sag C-309/85, Codorniu mod Rådet, Sml. I, s. 1853, præmis 19-22).
- 31 Det må derfor undersøges, om det omtvistede direktiv berører sagsøgerne umiddelbart og individuelt.

Spørgsmålet, om sagsøgerne er umiddelbart berørt af direktiv 98/43

Parternes argumenter

- 32 Sagsøgerne har i det væsentlige gjort gældende, at kravet om at være umiddelbart berørt af den anfægtede retsakt er et spørgsmål om retsaktens karakter; retsakten skal være tilstrækkelig klar og ubetinget til i sig selv at pålægge forpligtelser og derved berøre deres individuelle rettigheder. Ifølge sagsøgerne har det omtvistede direktiv denne karakter.
- 33 For det første berører direktiv 98/43, som det foreligger, dvs. før det er blevet gennemført i national ret — hvilket skal ske senest den 30. juli 2001 — sagsøgernes retlige og faktiske situation.
- 34 Herom anfører sagsøgerne dels, at direktivet allerede nu har retlige virkninger.
- 35 I så henseende hævdes i første række, således som det er gjort gældende af Markenverband, at det fremgår af nyere retspraksis, at medlemsstaterne, mens fristen for direktivets gennemførelse løber, skal afholde sig fra at træffe nogen som helst foranstaltninger, der kan bringe virkeliggørelsen af det i direktivet foreskrevne resultat i alvorlig fare (Domstolens dom af 18.12.1997, sag C-129/96, Inter-Environnement Wallonie, Sml. I, s. 7411, præmis 45). Dette forbud mod enhver foranstaltning, som strider mod et direktivs formål, må anses for et generelt retsprincip, der skal respekteres såvel af medlemsstaternes offentligtretlige organer som af ethvert privat retssubjekt, såsom sagsøgerne.

- 36 I anden række anfører Una Film, at selskabet befinder sig i en særlig retsstilling, som forpligter det til at overholde direktiv 98/43, allerede inden det er gennemført. I så henseende henviser selskabet til, at direktiver ganske vist ikke kan skabe forpligtelser for private og derfor ikke kan påberåbes over for dem (Domstolens dom af 26.2.1986, sag 152/84, Marshall, Sml. s. 723, præmis 48, og af 14.7.1994, sag C-91/92, Faccini Dori, Sml. I, s. 3325, præmis 24), men at det forholder sig anderledes, når det retssubjekt, over for hvem direktivet påberåbes, må antages at henhøre under staten uanset sin retlige organisationsform. Denne løsning er i nyere retspraksis blevet anvendt på private virksomheder, som er undergivet statslig myndighed eller kontrol, eller som har særlige beføjelser ud over dem, der følger af de regler, der finder anvendelse i forholdet mellem borgerne (Domstolens dom af 12.7.1990, sag C-188/89, Foster m.fl., Sml. I, s. 3313, præmis 18 og 20). Desuden skal staten og hermed ligestillede enheder ifølge samme retspraksis, så længe fristen for direktivets gennemførelse løber, afholde sig fra at træffe foranstaltninger, der kan bringe virkeliggørelsen af det i direktivet foreskrevne resultat i alvorlig fare (dommen i sagen Inter-Environnement Wallonie, præmis 45).
- 37 Una Film anfører, at det opfylder betingelserne i dommen i sagen Foster m.fl. og gør gældende, at selskabet ganske vist ikke er en offentlig virksomhed, men dog er virksomheden Austria Tabak's eneste ordregiver, af hvem selskabet har erhvervet et faktisk monopol på markedet for biografreklamer for tobaksvarer i Østrig. Austria Tabak havde det lovbestemte monopol i Østrig på dyrkning, indførsel og salg af tobak, indtil Østrig tiltrådte Fællesskabet i 1995, hvorefter andre tobaksgrossister fik tilladelse til at etablere sig. I 1997 blev Austria Tabak delvis privatiseret, dog således at den østrigske stat beholdt 50,5% af aktiekapitalen. Trods ophævelsen af det lovbestemte monopol og den delvise privatisering bevarede Austria Tabak sin dominerende stilling på det pågældende marked og forblev en offentlig virksomhed i EF-traktatens artikel 90's forstand (nu artikel 86 EF). På grund af denne særlige faktiske situation er det Una Film's opfattelse, at selskabet i lighed med statslige myndigheder er forpligtet til allerede nu at overholde direktiv 98/43, selv om der ikke er truffet nationale gennemførelsesforanstaltninger.
- 38 Dette ændres ifølge Una Film ikke af, at selskabets egen monopolstilling beror på dets kontraktforhold til Austria Tabak, som er en privatretlig virksomhed, selvom

den er undergivet statens kontrol. Således fastslog Domstolen i dommen af 24. november 1982 i sagen Kommissionen mod Irland (sag 249/81, Sml. s. 4005, præmis 10 og 15), at en reklamekampagne til fordel for irske produkter, som var iværksat af et privatretligt selskab, der var oprettet til dette formål af den irske regering, udgjorde en tilsidesættelse af forbuddet mod foranstaltninger med tilsvarende virkning, som måtte tilregnes Irland, og Domstolen forkastede Irlands argument om, at reklamekampagnen var blevet ført af en juridisk person, som på grund af sin retlige organisationsform ikke henhørte under staten.

- 39 Dels anfører sagsøgerne, at direktivet allerede nu har faktiske virkninger.
- 40 Således anfører Una Film, at selskabet allerede på nuværende tidspunkt, inden direktivet er blevet gennemført, lider tab på grund af en tilbagegang i ordrerne, mens Salamander og Davidoff-selskaberne anfører, at det omtvistede direktiv, fordi det med virkning fra senest den 30. juli 2001 fastsætter et principielt forbud mod reklamer for artikler, som sælges under navnet på tobaksvarer — medmindre der er gjort en undtagelse, for hvilken der imidlertid gælder meget restriktive betingelser — allerede nu skaber en høj grad af uvished om vilkårene i den nærmeste fremtid for markedsføringen af disse artikler. Da konkurrencen om afsætningen på markederne er meget hård, er detailhandlerne nødsaget til allerede nu at beslutte, om de vil fortsætte salget af disse artikler, som er forbundet med en tabsrisiko fra ikrafttrædelsen af reklameforbuddet, eller om de vil foretage indkøbene hos konkurrerende virksomheder, som sælger produkter, der ikke falder ind under forbuddet. Ifølge Salamander og Davidoff-selskaberne kan denne situation føre til en nedgang i salgsmængden og dermed til et meget voldsomt fald i omsætningen.
- 41 Lancaster henviser til, at en medlemstat kun kan anvende undtagelsen i artikel 3, stk. 2, i direktiv 98/43, hvis navnet på det såkaldt forskelligartede produkt »fremtræder i en form, hvorved det tydeligt adskiller sig fra navnets udseende på tobaksvarer og uden noget andet kendetegn, der allerede anvendes for en tobaksvarer«. Da det til dels er overladt til medlemsstaterne at fastsætte de nærmere betingelser for fravigelse af forbuddet mod tobaksreklamer, er det på nuværende tidspunkt umuligt at vide, om de vil kræve en ændring af de

eksisterende varemærker. Ud over den usikkerhed, der er forbundet med denne situation, fremhæver Lancaster, at der formentlig ikke vil komme til at gælde ensartede betingelser for fravigelse af forbuddet, hvilket vil udgøre en hindring for reklamer og dermed for den frie bevægelighed for tjenesteydelser og goder. For at undgå disse vanskeligheder er det nødvendigt at fastsætte en gensidigheds-klausul, som kan sikre, at et varemærke, som en medlemsstat anerkender i henhold til direktiv 98/43, også anerkendes i de øvrige medlemsstater. En sådan klausul er imidlertid efter sagsøgerens opfattelse ikke udtrykkelig foreskrevet i direktivets artikel 3, stk. 2, og kan heller ikke udledes af denne bestemmelses ordlyd. Denne retlige usikkerhed gør det sandsynligt, at der vil opstå retlige konflikter og vil blive idømt bøder, således at grossisterne allerede nu truer med at annullere ordrer på de pågældende forskelligartede produkter.

- 42 Vedrørende dette punkt konkluderer sagsøgerne, at den opfattelse, hvorefter direktiv 98/43 først har virkning fra det tidspunkt, hvor det gennemføres til national ret, er en rent teoretisk antagelse, som ikke tager hensyn til realiteterne.
- 43 For det andet har sagsøgerne gjort gældende, at det omtvistede direktiv efter dets gennemførelse berører sagsøgerne umiddelbart, uafhængig af, om der er truffet nationale gennemførelsesforanstaltninger.
- 44 Dels berører direktivet umiddelbart Una Film og selskaberne i Alma Media-koncernen på grund af deres reklame for tobaksvarer. Direktivet forbyder nemlig denne form for reklame uden at indrømme medlemsstaterne noget som helst skøn vedrørende formerne for den forbudte reklame og tidspunktet for forbuddets ikrafttræden.
- 45 Dels berører det umiddelbart Salamander, Davidoff-selskaberne og Una Film hvad angår reklame for andre produkter end tobaksvarer, som sælges under en tobaksvars navn. Dette resultat berøres ikke af den omstændighed, at

medlemsstaterne kan indrømme fritagelse i henhold til direktivets artikel 3, stk. 2.

- 46 Bortset fra denne fritagelsesmulighed gælder der nemlig efter direktivets artikel 3, stk. 1, et totalt og ubetinget forbud mod reklame for andre produkter end tobaksvarer, som sælges under et navn, der anvendes for tobaksvarer. Gennemførelsen af dette forbud forudsætter derfor ikke, at den pågældende medlemsstat træffer en særlig beslutning.
- 47 Desuden gælder der strenge betingelser efter direktivet for at indrømme fritagelse, som begrænser medlemsstaternes skøn. For det første er forbuddet mod reklame for sådanne produkter nemlig absolut, hvis fabrikanten af tobaksvarerne ikke har bragt de forskelligartede produkter i omsætning inden den 30. juli 1998. For det andet kan en medlemsstat kun fravige forbuddet mod reklame for forskelligartede produkter, såfremt den differentierede anvendelse af navnet fandt sted i god tro inden den 30. juli 1998. For det tredje er en medlemsstat, hvis den gør brug af denne mulighed, efter direktivets artikel 3, stk. 2, andet afsnit, forpligtet til at sikre, at navnet på det forskelligartede produkt kun anvendes, »hvis det fremtræder i en form, hvorved det tydeligt adskiller sig fra navnets udseende på tobaksvarer og uden noget andet kendetegn, der allerede anvendes for en tobaksvarer«.
- 48 Salamander og Davidoff-selskaberne har gjort gældende, at de således under alle omstændigheder, uanset om medlemsstaterne gør brug af undtagelsesbeføjelsen, bliver nødt til at ændre den grafiske udformning af de varemærker, som de anvender i henhold til licens, eller som de er indehavere af, og som anvendes ved markedsføring af andre produkter end tobaksvarer. Disse varemærker vil derfor miste deres værdi, hvorved sagsøgerens ejendom i praksis bliver eksproprieret. Kravet om en ændring af de varemærker, som på nuværende tidspunkt anvendes til markedsføring af forskelligartede produkter, udgør et groft og uberettiget indgreb i varemærke- og ejendomsretten og i retten til fri erhvervsudøvelse.

- 49 Lancaster tilføjer til støtte for Davidoff-selskaberne, at selv om disse har foretaget en differentieret anvendelse af varemærket »Davidoff« før den 30. juli 1998, er de berørt af forbuddet i det omtvistede direktiv mod enhver ny differentieret anvendelse. De har nemlig i 15 år ført den forretningspolitik at markedsføre et nyt forskelligartet produkt hvert tredje år. Ifølge Lancaster er fortsættelsen af denne politik nu blevet vanskeliggjort, fordi ingen af sagsøgernes potentielle medkontrahenter vil acceptere at indgå en licensaftale uden at være sikker på at kunne drage fordel af varemærket »Davidoff«'s renommé.
- 50 Endelig anfører Markenverband, at Domstolen for nylig har fastslået, at den direkte virkning af et direktiv, som er udstedt i medfør af EF-traktatens artikel 100 A (efter ændring nu artikel 95 EF), ikke hindres af den omstændighed, at medlemsstaterne under hensyn til direktivets hjemmel kan anmode om en undtagelse fra gennemførelsen af direktivet (Domstolens dom af 1.6.1999, sag C-319/97, Kortas, Sml. I, s. 3143, præmis 22 og 23).
- 51 De sagsøgte og de parter, der er indtrådt som intervenienter til støtte for dem, har gjort gældende, at sagsøgerne ikke er umiddelbart berørt af det omtvistede direktiv.

Rettens bemærkninger

- 52 Betingelsen for, at en borger kan anses for at være umiddelbart berørt af den anfægtede fællesskabsforanstaltning, er, at denne umiddelbart har indvirkning på den pågældendes retsstilling, og at foranstaltningen ikke overlader et skøn til adressaterne, der skal gennemføre den, men gennemførelsen skal ske helt automatisk, udelukkende i medfør af fællesskabsreglerne og uden anvendelse af andre mellemkommende regler (Domstolens dom af 5.5.1998, sag C-386/96 P, Dreyfus mod Kommissionen, Sml. I, s. 2309, præmis 43).

- 53 Retten skal derfor undersøge, om det omtvistede direktiv i sig selv har indvirkning på sagsøgernes retsstilling.
- 54 Hvad dette angår bemærkes, at et direktiv ikke i sig selv kan skabe forpligtelser for private og således ikke som sådan påberåbes over for dem (Domstolens dom i Marshall-sagen, præmis 48, dom af 8.10.1987, sag 80/86, Kolpinghuis Nijmegen, Sml. s. 3969, præmis 9, Faccini Dori-dommen, præmis 25, og dom af 7.3.1996, sag C-192/94, El Corte Inglés, Sml. I, s. 1281, præmis 15). Følgelig kan et direktiv, der som i det foreliggende tilfælde påbyder medlemsstaterne at pålægge erhvervsdrivende forpligtelser, ikke i sig selv, før og uafhængig af, om der er vedtaget statslige gennemførelsesforanstaltninger, berøre disse erhvervsdrivendes retsstilling umiddelbart i traktatens artikel 173, stk. 4's forstand.
- 55 Sagsøgerne anfører imidlertid, at det omtvistede direktiv berører dem umiddelbart, selv inden det er gennemført.
- 56 De gør i så henseende for det første gældende under henvisning til dommen i sagen Inter-Environnement Wallonie, at der gælder et generelt retsprincip, hvorefter såvel medlemsstaternes offentligretlige organer som alle privatretlige subjekter er forpligtet til, mens fristen for et direktivs gennemførelse løber, at afholde sig fra at træffe foranstaltninger, der kan bringe virkeliggørelsen af det i direktivet foreskrevne resultat i alvorlig fare.
- 57 Herom er det tilstrækkeligt at bemærke, at denne forpligtelse, som påhviler medlemsstaterne ifølge Domstolens dom i Inter-Environnement Wallonie-sagen, ikke kan udvides til private. Den har nemlig hjemmel i EF-traktatens artikel 5, stk. 2 (nu artikel 10, stk. 2, EF), hvorefter medlemsstaterne »afholder sig fra at træffe foranstaltninger, der er egnede til at bringe virkeliggørelsen af [traktatens] målsætning i fare«, og i EF-traktatens artikel 189, stk. 3 (nu artikel 249, stk. 3, EF), hvorefter »et direktiv... med hensyn til det tilsigtede mål [er] bindende for

enhver medlemsstat, som det rettes til, men overlader det til de nationale myndigheder at bestemme form og midler for gennemførelsen« (jf. dommen i Inter-Environnement Wallonie-sagen, præmis 45), dvs. i bestemmelser, hvis adresater kun er medlemsstaterne og ikke private. Såfremt den løsning, der valgtes i nævnte dom, blev udvidet til også at omfatte private, ville det være ensbetydende med at tillægge Fællesskabet beføjelse til at udstede regler, der direkte skaber forpligtelser for private, selv om en kompetence hertil kun tilkommer Fællesskabet på det område, hvor det har kompetence til at udstede forordninger (Faccini Dori-dommen, præmis 24). Som anført ovenfor i præmis 54, kan et direktiv imidlertid ikke i sig selv skabe forpligtelser for private.

58 Argumentet må derfor forkastes.

59 For det andet har Una Film gjort gældende, at selskabet hører til den statslige sektor i Østrig, selv om det er en privatretlig virksomhed, hvorfor det i overensstemmelse med den løsning, der valgtes i dommen i Inter-Environnement Wallonie-sagen, er forpligtet til at overholde direktiv 98/43 i den periode, hvor fristen for direktivets gennemførelse løber. Til støtte for denne argumentation henviser selskabet til dommen i sagen Foster m.fl.

60 Herom skal bemærkes, at Una Film ikke med rette kan påberåbe sig den sidstnævnte dom, hvori Domstolen fastslog, at bestemmelser i et direktiv, som har direkte virkning, kan påberåbes over for »et organ, som — uanset sin retlige organisationsform — ved en af staten udstedt retsakt har fået til opgave at yde offentlig servicevirksomhed under statens tilsyn, og som med henblik herpå har særlige beføjelser ud over dem, der følger af de regler, der finder anvendelse i forholdet mellem borgerne« (dommen i sagen Foster m.fl., præmis 20 og domskonklusionen). Selv om det nemlig forudsættes, at virksomheden Austria Tabak, trods ophævelsen af det lovbestemte monopol på salg af tobaksvarer i Østrig og virksomhedens privatisering, kan anses for en offentlig myndighed i dommen i sagen Foster m.fl.'s forstand — i givet fald som følge af dommen i sagen Kommissionen mod Irland, som Una Film har påberåbt — har Una Film hverken godtgjort eller gjort gældende, at selskabets virksomhed — som består i

distribution af reklamefilm for tobaksvarer i biografer, hvilken opgave selskabet har fået tildelt af Austria Tabak — udgør en offentlig servicevirksomhed, som udøves i henhold til en af staten udstedt retsakt og ikke i medfør af privatretlige kontrakter, eller at selskabet med henblik herpå har særlige beføjelser ud over dem, der følger af de regler, som finder anvendelse i forholdet mellem borgerne.

- 61 Også dette argument må derfor forkastes.
- 62 For det tredje har sagsøgerne henvist til de skadelige økonomiske virkninger, som direktivets forestående gennemførelse har eller risikerer at have for dem. Herom bemærkes, at selv om disse virkninger forudsættes at være den direkte følge af selve direktivet og ikke af, at de erhvervsdrivende foregriber medlemsstaternes gennemførelse heraf, påvirker de under alle omstændigheder ikke sagsøgernes retsstilling, men udelukkende deres faktiske situation.
- 63 Også dette argument må derfor forkastes.
- 64 Endvidere anfører sagsøgerne, at det omtvistede direktiv vil berøre dem umiddelbart efter dets gennemførelse, dvs. uafhængigt af de nationale gennemførelsesforanstaltninger. Direktiv 98/43 forbyder nemlig reklame for tobaksvarer uden at overlade medlemsstaterne noget som helst skøn. Det forbyder også reklame for andre produkter end tobaksvarer, som markedsføres under en tobaksvares navn, selv om det giver medlemsstaterne mulighed for at fravige dette forbud. Forbuddet er derfor hovedreglen, mens fravigelsen kun er en mulighed, men denne forudsætter dels, at medlemsstaterne træffer særskilt afgørelse herom, dels at en række strenge betingelser er opfyldt. Undtagelsen kan således ikke anvendes for et produkt, som markedsføres første gang under navnet på en tobaksvarer efter den 30. juli 1998, datoen for ikrafttrædelsen af direktiv 98/43.

Under alle omstændigheder skal medlemsstaterne, såfremt forbuddet fraviges, kræve en ændring af den grafiske udformning af varemærker, hvorunder de såkaldte forskelligartede produkter markedsføres.

- 65 Vedrørende det anførte skal Retten for det første bemærke, at det omtvistede direktiv ifølge de domme, som er nævnt ovenfor i præmis 54, ikke i sig selv kan skabe forpligtelser for sagsøgerne til at afholde sig fra at anvende enhver form for reklame for tobaksvarer eller for de såkaldte forskelligartede produkter. Denne forpligtelse kan først opstå, når medlemsstaterne har vedtaget gennemførelsesbestemmelser.
- 66 Det argument, som i så henseende støttes på Kortas-dommen, er ubegrundet. Ifølge denne dom hindres den direkte virkning af et direktiv, der, som i det foreliggende tilfælde, er udstedt i medfør af traktatens artikel 100 A, ikke af den omstændighed, at medlemsstaterne under hensyn til direktivets hjemmel kan anmode om en undtagelse, ligesom de i det foreliggende tilfælde på visse betingelser kan fravige forbuddet mod reklamer for forskelligartede produkter. Den løsning, som valgtes i ovennævnte dom, vedrører udelukkende privates mulighed for at påberåbe sig et direktiv over for en medlemsstat, og det er fastslået ovenfor, at et direktiv ikke i sig selv kan skabe forpligtelser for private og derfor ikke som sådan kan påberåbes over for dem.
- 67 Endvidere bemærkes subsidiært, at medlemsstaterne frit kan godkende reklamer for andre produkter end tobaksvarer, som i god tro blev markedsført under en tobaksvares navn før den 30. juli 1998, hvilket var tilfældet med Salamander, Davidoff-selskaberne og til dels Una Film.
- 68 For disse produkters vedkommende vil et eventuelt forbud mod reklamer i en medlemsstat derfor under alle omstændigheder ikke bero direkte på det omtvistede direktiv, men på den pågældende medlemsstats skønsmæssige afgørelse om ikke at gøre brug af undtagelsesmuligheden efter direktivet.

- 69 For disse samme produkters vedkommende vil en medlemsstats fravigelse af reklameforbuddet under alle omstændigheder ligeledes bero på dens skøns­mæssige afgørelse om at gøre brug af denne undtagelsesmulighed. Ganske vist er medlemsstaten i så fald forpligtet til i overensstemmelse med det omtvistede direktivs artikel 3, stk. 2, andet afsnit, at kræve, at navnet på disse produkter »fremtræder i en form, hvorved det tydeligt adskiller sig fra navnets udseende på tobaksvaren«. Denne forpligtelse for medlemsstaten beror dog alene på dens skøns­mæssige afgørelse, og i betragtning af den nævnte artikels meget generelle formulering tilkommer der medlemsstaterne et vidt skøn ved forpligtelsens opfyldelse.
- 70 Det følger af det anførte, at direktiv 98/43, som påbyder medlemsstaterne at pålægge de erhvervsdrivende forpligtelser, ikke i sig selv kan skabe disse forpligtelser for sagsøgerne og derfor ikke kan berøre disse umiddelbart. Subsidiært må det fastslås, at direktivet overlader medlemsstaterne et skøn af et sådant omfang, at det er udelukket, at sagsøgerne er umiddelbart berørt af direktivet. Følgelig har direktivet ikke som sådan umiddelbart indvirkning på sagsøgernes retsstilling, således som det kræves efter det i Dreyfus-dommen fastlagte kriterium.
- 71 Sagerne kan derfor ikke tages under realitetspåkendelse, men må afvises, uden at det er nødvendigt at undersøge, om sagsøgerne er individuelt berørt af det omtvistede direktiv.

Anbringendet om utilstrækkelig retsbeskyttelse

- 72 Sagsøgerne har gjort gældende, at et søgsmål til prøvelse af love eller nationale, administrative gennemførelsesbestemmelser ikke vil yde dem fornøden retsbe­skyttelse, hvis sagerne afvises.

- 73 For det første gør de gældende, at de fleste af de nationale retsordener ikke indeholder nogen mulighed for at anlægge søgsmål til prøvelse af gennemførelsesforanstaltninger til et direktiv og de af direktivet inden dets gennemførelse fremkaldte virkninger, og at en sådan søgsmålsadgang, hvis den overhovedet eksisterer, ikke er tilstrækkelig effektiv. For det andet gør de gældende, at den adgang til at forelægge præjudicielle spørgsmål, som søgsmål for de nationale retter kan give anledning til, ikke udgør et tilfredsstillende alternativ til et direkte annulationssøgsmål vedrørende et direktiv, som er det hurtigste og mest effektive retsmiddel til beskyttelse af rettigheder. Salamander og selskaberne i Alma Media-koncernen tilføjer, at de på grund af disse forhold afskæres fra at få afgjort spørgsmålet om gyldigheden af direktiv 98/43 inden for en rimelig frist og berøves en effektiv søgsmålsadgang i strid med artikel 6 og 13 i den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder.
- 74 Hvad angår argumentet om, at der ikke findes nogen nationale retsmidler, som i givet fald muliggør en kontrol med det anfægtede direktivs gyldighed under anvendelse af den præjudicielle forelæggelsesadgang efter EF-traktatens artikel 177 (nu artikel 234 EF), skal Retten udtale, at det følger af princippet om borgernes lighed hvad angår betingelserne for at anlægge annulationssøgsmål ved Fællesskabets retsinstanser, at disse betingelser ikke må afhænge af omstændigheder, som er særegne for den enkelte medlemsstats domstolsordning. Det bør herom endvidere fremhæves, at medlemsstaterne som følge af princippet om loyalt samarbejde i henhold til traktatens artikel 5 er forpligtet til at bidrage til at sikre fuldstændigheden af det retsmiddel- og proceduresystem, der er indført ved EF-traktaten, og hvormed Fællesskabets retsinstanser skal kunne kontrollere legaliteten af fællesskabsinstitutionernes retsakter (Domstolens dom af 23.4.1986, sag 294/83, *Les Verts mod Parlamentet*, Sml. s. 1339, præmis 23, og Rettens kendelse af 23.11.1999, sag T-173/98, *Unión de Pequeños Agricultores mod Rådet*, Sml. II, s. 3357, præmis 62). Disse omstændigheder kan imidlertid ikke berettige, at Retten fraviger det retsmiddelsystem, som er indført ved traktatens artikel 173, stk. 4, således som dette har udviklet sig i retspraksis, og overskrider grænserne for sin kompetence efter denne bestemmelse.
- 75 Hvad angår argumentet om, at den præjudicielle forelæggelsesadgang er ineffektiv i forhold til et annulationssøgsmål, skal fremhæves, at denne omstændighed — såfremt den i øvrigt måtte anses for godtgjort — ikke giver Retten beføjelse til at sætte sig i stedet for fællesskabslovgiver for at udvirke en ændring af det retsmiddel- og proceduresystem, som er indført ved traktatens

artikel 173 og 177 og ved EF-traktatens artikel 178 (nu artikel 235 EF), og hvormed Domstolen og Retten skal kunne kontrollere legaliteten af fællesskabsinstitutionernes retsakter. Denne omstændighed medfører i hvert fald ikke, at der er adgang til at realitetspåkende et annullationssøgsmål, som er anlagt af en fysisk eller juridisk person, og som ikke opfylder betingelserne i traktatens artikel 173, stk. 4 (Domstolens kendelse i sagen Asocarne mod Rådet, præmis 26, og af 24.4.1996, sag C-87/95 P, CNPAAP mod Rådet, Sml. I, s. 2003, præmis 38).

- 76 Det skal tilføjes, at der allerede på nuværende tidspunkt, dvs. inden fristen for det omtvistede direktivs gennemførelse er udløbet, er forelagt Domstolen en anmodning om præjudiciel afgørelse vedrørende direktivets gyldighed, nemlig af High Court of Justice (Det Forenede Kongerige) den 2. marts 1999 (sag C-74/99).
- 77 I øvrigt ses sagsøgerne ikke at være afskåret fra enhver søgsmålsret med hensyn til de eventuelle virkninger af direktiv 98/43. De berørte parter har nemlig i al fald mulighed for, hvis de finder, at de har lidt skade direkte som følge af direktivet, at anfægte det under et søgsmål om erstatningsansvar uden for kontraktforhold i medfør af traktatens artikel 178 og EF-traktatens artikel 215 (nu artikel 288 EF) (Domstolens kendelse af 18.12.1997, sag C-409/96 P, Sveriges Betodlars Centralforening og Henrikson mod Kommissionen, Sml. I, s. 7531, præmis 52).
- 78 Fællesskabsrettens generelle princip om, at enhver, hvis rettigheder og friheder er blevet tilsidesat, har krav på en effektiv søgsmålsadgang — hvilket princip knytter sig til artikel 13 i den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder — er derfor blevet overholdt i den foreliggende sag.
- 79 Følgelig må de søgsmål, som er anlagt af Salamander, Una Film, selskaberne i Alma Media-koncernen og Davidoff-selskaberne, afvises.

- 80 Sagsøgernes påstand om, at Retten erklærer sig inkompetent i sagerne T-172/98 og T-175/98, T-176/98 og T-177/98, for at Domstolen kan træffe afgørelse vedrørende annullationssøgsmålene, er derfor blevet uden genstand.

Sagsomkostningerne

- 81 Ifølge procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da sagsøgerne har tabt sagen, pålægges de i overensstemmelse med Parlamentets og Rådets påstande at betale disses omkostninger.
- 82 Ifølge procesreglementets artikel 87, stk. 4, første afsnit, bærer medlemsstater og institutioner, der er indtrådt i en sag, deres egne omkostninger. Følgelig betaler Republikken Finland, Den Franske Republik, Det Forenede Kongerige og Kommissionen deres egne omkostninger.
- 83 Da Markenverband, Manifattura Lane Gaetano Marzotto & Figli og Lancaster ikke har nedlagt påstand om, at sagsøgerne pålægges at betale omkostningerne som følge af deres intervention, bærer de deres egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RET TEN (Tredje Afdeling)

- 1) Sagerne T-172/98, T-175/98, T-176/98 og T-177/98 forenes med henblik på dommen.
- 2) Sagerne afvises.
- 3) Sagsøgerne betaler deres egne og in solidum Europa-Parlamentets og Rådet for Den Europæiske Unions omkostninger.
- 4) Republikken Finland, Den Franske Republik, Det Forenede Kongerige og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber betaler deres egne omkostninger.
- 5) Markenverband eV, Manifattura Lane Gaetano Marzotto & Figli SpA og Lancaster BV betaler deres egne omkostninger.

Lenaerts

Azizi

Jaeger

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 27. juni 2000.

H. Jung

K. Lenaerts

Justitssekretær

Afdelingsformand